

(Политика, 17.12.2009)

Поводом текста , [„Само Бриза Србију спасава” Ђорђа Вукадиновића](#)

Уместо да на аргументе одговори аргументима, Ђорђе Вукадиновић је на мој текст „Вређање Срба и Србије” (1. децембра) најпре покушао да се закљони иза успомене на покојног патријарха Павла, а потом ме је, приземном методом ад хоминем, грубо вређао, витлајући при том идеолошком и квазипатриотском тољагом. Тако је, практично, затворио простор за озбиљну и уљудну полемику.

Пера сам се ипак латио, али само да бих оповргао неке неистине које је Вукадиновић о мени изрекао.

Пођимо редом. Истина је да сам, својевремено, радио у Централном комитету (ЦК СКЈ), а не у ЦК КПЈ, како то Вукадиновић тврди.

Узгред буди речено, „идеолошким радом” нисам се бавио ни када сам заиста био запослен у ЦК СКЈ. Тамо сам, у стручној служби, заједно са неколико колегиница и колега три године радио преглед стране штампе за чланове Председништва ЦК СКЈ. За мене је то било врло драгоцено професионално искуство.

Тачно је и да сам годинама писао за лондонски Институт за извештавање о рату и миру (IWPR). Није, међутим, тачно да се IWPR „по злу прославио” извештавајући о кризи у бившој Југославији. Напротив. Институт ужива велики углед у свету, а и овде у озбиљним професионалним круговима. Уосталом, у то лако може да се увери свако ко се посредством Интернета упозна с његовим радом и рејтингом.

Вукадиновић вели – цитирам: „Људи попут Бризе, а он у томе нипошто није усамљен,

Аргумент и увреда

Пише: Јан Бриза

недеља, 20 децембар 2009 16:07

воле да наизменично, већ према потреби, глуме велике српске `грађанисте` и истовремено – `мањинске` – националне заштитнике страдалнике. Нападну те лично, а када им се лично узврати, онда се жале да су нападнути по националној основи”.

Када сам ја у питању – то је неистина. Никад досад нисам нападнут на националној основи, па се, према томе, нисам ни жалио. Чак ни у Милошевићево време, када су ме отпустили с посла у новосадском „Дневнику”, нико ме није нападао и вређао на националној основи. Отерали су ме јер су у мени видели политичког противника.

Вукадиновић је тај ко ме – у свом тексту – први пут у мом животу јавно означава као припадника националне мањине. И то с очигледном намером да ме на тај начин дисквалификује као равноправног саговорника.

Тврдио сам – а и сада тврдим – да је Вукадиновић у тексту „Јесен патријарха Павла” („Политика”, 24. новембра) на неколико места, неспретним баратањем пером, вређао Србе као рђаве хришћане, безбожан и неморалан народ. Ту тврдњу сам поткрепио цитирањем и анализирањем његових речи. Он је, уместо да на моје аргументе одговори својим контрааргументима, на мене насрнуо ад хоминем. То није само нестручна и нечасна метода вођења „полемике”, него је и потенцијално опасна работа. Јер, ако вас неко данас јавно денунцира као сумњивог типа који је овом народу радио о глави најпре као комуњарски идеолог, а потом као страни плаћеник, онда колико сутра, с првим мраком, можете да очекујете да вас неко млатне по глави, и то правом тољагом.

новинар из Новог Сада